

Meddelandet om någon i "Färsamlin-
gen eller i "granlaget" hade dött
eller sans man såde gått "hädan"
skedde på så sätt att någon häst
Kyrkaklockorna ringa själurینگning
när man hörde kyrkaklockornas
klang genom rummen kunde man
av tiden på dagen veta om det
var själurینگning begravning eller
om det ringde för "Kungen" så som
när Koning Oskar den 11 var död
Komma i mitt hem fick vi ju alltid
goda dåp då nästan alla i hela
socknen bestälde Likkjortan där
far, Så var det ju så att någon
Doktor bällar eller aldrig anlita
des utan grankvinnorna hjälptes
åt så gatt de kunde lilla att döden

Juf 70

kan såsom bevisen. Har man så
att man hade, att det var ett ljus.
Vja det vill säga man hade att döden
liksom hade denna gestalt, som man
kunde se, man såg nu det ljus
kom in i rummet, sked så snart,
gick fram till sängen, och sedan försvann
man hade nu har döden inlätt,
Att det inte färs var så stor saknad när
de gamla ginga på den, Så här har man
amtalat, att det var en gammal soldat
och hans son, var en baest man så
hans hustru plågade säga, du lever
som en turk, när soldaten dött skulle
det gå ned till hans dotter, Dena var
ganska snål. Soldatens lilla sanddotter
vid namn Maria, cändes älskad, när
han kom till fästet, sade hon om

sin Far, (denna kallade han of turk
utan huskel) Tackel halsar, snäckel
fårteen) med att Farfar är död:

Man har fått ett man kunnat bota
sjukdomar hos de döda, medels påtag
ning av den dödes händer, tvättning
av likvattnet, (det man tvättat liket
i) När min Marfus dag år 1910, när
i Hinneryd, Och då han varit död
kam det en Fru vid namn Kulle-
stein, och frågade om han kunde
få säga dit sitt sjuka barn, ja
detta lovade min Gustav, och han
gick hem och hämbade barnet, han
sade i från att han ville att vi ej
skulle utkasta likvattnet, Med detta
tvättade han barnet, sedan tog man
Marfus hand och skak avse honom

ACC, N:R

M. 11344:7.

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

ARKIV

then we can

någon i byn som äger en dylik flag-
ga, ja, då hissade han den an glän-
sens har någon som fått.

Dödsannonserna äro nu ganska
allmänna, men då har ej varit
någon länge tid tillbaka.

Vilka som klagade, med, att flagga
samt annonsera, ja det var så kalla-
de rika och pampiga i näm. sock-
nen, kargskillnaden har varit en
hård del här i Landbo socknarna
och har har de äldre, nog ej försu-
nit helt ännu. Man kan gott
tillämpa ett gammalt talesätt
"Man måste skilja på pålet och
puck." Förr när någon av de fämnag-
na fått rade man. Efter döden äro
vi alla lika, fattiga och rika.

(Så sant)

Några dagar innan begravningsdagen
bjöd man till "Likålet" så kallades
kalaset, och gälden där som den döde
betalt benämndes alltid för Likålsgår-
den, till den döde varit begravd,
Det är bara nu på 1900 hundra talet
som man begagnat sig utav
begravningsskatt, förr bjöds så att
säga muntligt, Man läjde en
sock eller flicka för lite mat
Damt läfte om några papperska-
rummaller, eller någon spannbakelse,
i bästa fall båda delarna någon
annan betalning var det ej tal om,
jag var som yngre gått med brett
hud för nämnda betalning, men
denna fick man först på Trodys
dagen, ty första dagen var ju den,

Så den døde fæder till "grifternes"
kyrkogården, dagen derpå skulle kvin-
nerna bære stakket og grannar samt
de som lagt på vagen "Hafat"
vid alla gårdar eller vägskalet ut till
stora vagen, där "likfæren" liktåget
skulle gå fram, så pågår vi här
på träcken ännu att pryda på
vagen. På den tredje dagen var det
desas tur som kjøbt till med bud-
skickning eller dylikt, det var många
andra bud man måste gå mer än
med bjudningar, man berornerade så
en liten, måste vi ha här till att
gå erenden, då fanns ej någon tele-
fon. Det var ej några långa inbrett-
sägande ord när man beklagade sorge-
men en äm och hjärtlig handtryck-
ning

Ja. Man lärde en för tillfället lämp-
lig bön, samt sjönd eller läste ett
psalmsvers, lade tillhopsa ögonen
på den som dött, ann det ej var
någon av den dödes närmaste
som var närvarande, ja då fick några
som vakat till slut vid bädden
gåra detta, Men det är ju många
som så att säga själva sluter, ögat
i döden. Lägga kapparslantar på
ögonlocken, går man ej utän att
det ena eller båda ögonlocke ej blir
slutna, när man lagt dem ihops
Men om detta gäller så skall myn-
den ~~lygga~~ ligga på, så länge att
salen går bäst upps och ner
att bestaga den innan dagsleden
är med salen's upps och nedgång.

ACC. N:R M. 11344:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

färemad ansågs mycket vådligt.
Men innan begravningsdagen
skulle de bestågas, Om den døde
slutatt med vidöppan mun så
sog man att gammelnystan lade Hetta
i ett kläde placerade nystan under
hakan på den døde knät duken
eller klädet upps över hans hjässa, på
så sätt kunde man ju deaga ihopa
under kåken så att munne så att
saga gick i lås, Men att detta mås-
ke man göra med den døde
annu var van, Likaså om någon
hade legat i åatal, så att knäna
ginga upps till hakan, jag har
sett de som varit så förtäckta och
av långt sängliggande, tillhoppa
deaga att man knapt kunnat

få en hand emållan men att rätta
ut deras leder är lätt belatt man gör
det i rätt tid. Ogårduken "Gjnakli-
ett" pålades strax innan man skruva-
de på locket ej innan, men det låg till-
rätta lagt i fall någon ej bade se
den dode i ansiktet. (havande kvinnor)
Att lägga psalmbok med ulyx (van-
lig sax men sådan var ej vanlig) psalm-
bok av Gudsfruktan, sax att avklippa
alla hinder, dessa ting en ringertia
som nu knappast är i bruk; När
som man måste att det ringt Gjula-
ringingar, tog man itu med att
tvätta liket. Därtill plögade man an
lita någon äldre, eller hufvudsak yng-
re samt någon av anhängarna.
Ett sofflock av trä användes som
bräde

ett effektivt medel mot liklukten
var, en kittel med kall vatten däri
likt terpentin samt finkackat
granis, bytes varje morgon så
länge den döde var ovan för.
De vilka tvättade liket ombesörjde
även svopningen "kläda liket" När
den döde ej själv i livet sagt vad
den ville hava till klädd, plögade
man säga det bästa i linväg som
fanns i hemmet, men i blund köpte
de ankäriga så kallade likkläddlar
jag har varit med om att sådana
 varit hemskanda från Amerika.
Ja brudgummenstygget och brude-
dinnerstyget, "brudstärken" fanns dessa
var de ~~ff ff~~ ju själuskrivna som
kläddoll Att lägga den döde påklädd

i kostym är eller varit ej beklägt vad
jag häst eller rätt. Då man däremot alltid
lag skumpor på den dödes fötter, ja
mestadels nya ullskumpor, jag vet
personer som antingen själv eller låtit
andra sticka sådana. Även de manliga
lät då jämfärdiga långskumpor, har häst
de efterlevande säga, tänka sig hur
fick vara ett par dåliga/kastal sockar:
klut menar li kläde hurudkläde?
Så fall påtaga man dessa endast
kvinnor, om de som beuaduk haft
ett vitt eller gult sådan påtaga man detta
så att man knät det under kakampin
Den döde lades i sin kista så snart
man kunde få honom den, man ~~smickade~~
lehande ju ett par dar, för den måste
ju bli till förest (med hänsyn)

Färd när man fick hem kistan var
denna ju endast bräddarna med lite
hyvelspån, så klädde man den invä-
digt men tunk flar i vitt man får
dessa i övankanten där som locket
skulle ligga på, det var blott en 4 fem
bredd, sedan lade man ett lakar
dett skulle räcka från stam till stam
i kistan så en liten kamadkedde.
(med spotsar eller riktat som sargatt
eller dylikt) Sedan lyftes den dade dit
och så pålades "joralakandet" detta
skulle vara snygg å lera, (det var ju
dessa som den dade använde när
sam han kom och gick igen och alltid
när han lämnade sin grav, för att
han så gäde, klädde man allmest)
Men man gäde ej något band ben
eller dylikt

måga gröna knutar runt om, samt
lite blommor i högra handen. Men så
skulle ju flädet utom på påsättas detta
alltid svart, med guld eller rita pricka
på, eller endast svart guld prickas var ju
finart, äron detta fäster i ovankanten
så att locket låg på, men att påsätta
detta drag man sig för, ty det hände ju
att den döde rörde, eller rörde sig ja
till och med satte sig upp, trädde man,
Men det allra viktigaste var att ej något
blev knutet på den döde, att blott lades
tillhörs. Nej ingen som ej varit beund
kladder så, men om det var en ung
fru som hade sin beundstilla anklaga
ja då måste den ju påtagas för annars
gick han och letade där honom sedan
han var pådömd. Inte att alltid tag

Tagg vigselting eller ringske an, får det
hände ja att den döde begret att få bekräfta
det på sig, Men att låta den döde
med ringskället hand, öronringar gå an
sågs förvåra ja liksom med förhundra
döden, Men min mor har antalade
att då man var hos en kvinna boen-
de i Fågelbåke by, hustru till Samu-
el Svensson, vid namn Johanna
hon var mycket sjuk, Så just som
hon låg ropade hon på sin man kom
hit till sängen, han kom, då tag han
an sig sina båda ringar, räskte dem åt
Samuel sågande, Tack för lånet, i
det samma beakt ågonen på henne
och han var död, Får det mer sa an-
balkades medels lakar, ett stycke på
lagen, man hängde lakar runt om

samt kläddo taket. Om det var hos de
fjärmånga, de fattiga hade ej så många
takan linnefärdan vara ganska små hos
dessa, så deras döda fingo stå enbart
på logen, eller dattes fyra granar eller
enar, så att de bildade en kage i mitten
dattes, kistan. Detta före 1910 å 15 sedan
dess har man ganska allment byggt
grattor utan granar, ganska stora, med
en försenning som tak. Ja lys har
brukats å brukas allmestänna när
man vet hur många familjemedlem-
mar det varit, och huru många som
dött förut, så ditsälles fullt antal lys
i stakar på ett bord vid den dödes
huvud, allas ländas, men så många
medlemmar som dött förut, så många
lys släcker, så även den dödes.

Om något lys flämlade ledde man
att någon snart skulle dö där i gärdens,
men om något ukläist glädde på då
blev det snart en ny modloegare.
Att hänga lakan på fönstern sade man
att alltid ^{var} vänligt färr, dessa skulle hänga
färr tills man satt ut liket, Att de den
döde i sin kista, ja på begravnings-
dagens-mellan, om det är någon som
så anskar, man får ha om talat
att färr gick många får att se, och
får att lata, ~~stora~~ sjukta om alle-
handa slag, till och med får att kast-
laga värtar, Ja många kända den döde
nuu gud, och laga hans äkammas sär-
skilt värt och clände, men de båda
hågt får att vika gjärde ingen nytt
värtas detta latades så man skulle

Taga den dödes händer, och överstyka
den handen som man hade värtarna
på, och absolut ej tvätta sig från
solen gått bad med och upps, ju ej rudda
natten. Det var ett krusligt för många att
sova vid den döde, det kunde ha sina
risker, därför skulle man ej utföra något
utan att först tillflåga och be den döde
närman. För annars kunde man bli i gäst-
krämad. Likvakar, ja. För har ambulat
att några vara rädda för sin döde så att
lampans måst brinna, för annars ja!
Kista, denna var först innan 1910-talet
låg, man likban nu bredare vi kunnade
sidbräderna bjuder detta tillgick så man
nedsåg 2-8 skär med en duktig avlodd
såg, jag vet precis, för där min kan var
måltsnickare, och har fallisöat i hundea-
tals }

härav lät det sig gåa att man kunde
läsa sidorna. var det en jämförelse, ja då
på-rätses locket en 3-4 tum bred list kupa
en fas och rundhjulad, på så sätt blev
ju kistan båg- och prydligare, då
de enklare endast var en slätt list,
på dessa var ej locket kugghjulad det
var slätt, ej heller bestätt, vilket var
fallet med de finare. Var det äldre pådana
var det endast svart stämning, gjord
av stenkål, detta skulle hålla en viss
stuck, därför sänderlags kalen samt
bickades så att man fick den rätta
och lika stämningen. Men om det var
ynge särskilt kvinnor, eller präster
od. y. lika, ja då skulle ett slätt omläskat
bestås med vitt, vilket långtgående
förräckades utan ett så kallad smålands-
sten

denna liknar ju silver då den genom
gått samma processer som stenkolen.
Alla kistar var då svarta så kallad
limfärg, men färdigade, men sedan
man slutade att bestå lacken var de
de endast helt svarta men då påbör-
jades dekorerung av kistarn dådana
kunde man säga, hos Høedlunds i
Lyngby. Det var blandade figurer
gjorda av papper, och färdigade,
en del små och andra stora Englar,
åter andra två händer, föreställande
att man tog varan i hand. Kistens
bilder han på kaset, sådana påsatte
att efterdem den dade var, men på
fattighjörnen, får dess skulle ju num-
mer betala. Priset var 8 kr st, efter
1913 då Hinneryd fått älderdanshem

beständes priset till 10 kr. st. De första
fabriksskistarna, som från Ljungby men
endast om de dött på lasarettet dörstades
Att nedlägga något till den dode penka-
des för länge tid sedan. När han såg
en flaska, som innehåll luktade beän-
nin. Och kyrkobyggnadsstyrelsen
vilken år 1881-85 byggde Hinnerup
nuvarande kyrka vilken även tag
hand om nämnda flaska med dess inne-
håll, sade att det var hembeän samt
beännin. Den kyrkobyggnadsstyrelsen
Karl Ulrick, ifrån Gungahultsby
hållade beännin, då han gick
till en död, Beästgårdens deängen Agust
Johansson, ifrån Hörterhults by, fick
smaka, därför att han pågade hjälpa
till med sammandragning, och han sade

att det var riktigt starkt och gatt,
Samt färunder i en kvartersflaska läsan
fästade man att det ej var så länge sen
Samt att det hittades på nya kyrkogården
Men Marmar sade att för länge sen så
hade man låd, bräd & brännin,
Tillslytningen av kistan, för det måste
sades åt Far att närvara på begravningen
och då skulle han ju igen skeu va men
innan man brukade skeu va, så pinna-
des locket (ej spik) på, han har vidat
mig sin kammar sägande denna har
jag slagit i många "vilakammar" för
spik använde han ej när han gjorde
kistan, nej endast släpinnar, båd lock
sidar och botten pingades tillkapa av Far.
Likkår, en sådan var endast praxisat
om man måste bära liken långt.

annars bae man i härklän, Sadana voro
vända av hemmaten, cirka 10-12 tun
breda, med fina flätningar i ena an-
dan, denna skulle hänga utanpå, jag
mns väl när sadana användes för
att bära uppsäten i. Här har ej varit
andra bärkläden innan 1910. Man plögade
bjuda så många (ej släkt) att man
kunde byta häsar, långväga hade
sina bestående platser att byta vid.
Och när bjöd bäddes, på hela laget,
(ej underligt att man båd tappat liket
och mer.) Den första tikvagnen här var
den av smeden Åstam i Lidhults by som
gåva överlämnade den till Håmbygd
1890. Ja Karman sade att många
bestämt, medan de levde sade ifrån
att köpa mig till "Kärgöen" för ej ske.

Andvändning av likbil är ej allmenhet
Ja Utgåendet hålles för de flesta, Förkalla-
des den för vokalapost, En sådan var
min Hårfar gamla afta, Hårfar var född
1819 död 1910. Och då han ägde god säng-
söt var han även anlitad till att sjunga
upp, det vill säga i stället för klockaren
gå vid Prästens sida, ifall givande
på kyrkogården, till graven. Numera är
det prästen som gör det ej är frivilligt.
Själva talet hålls och är så ännu, man
kristan slags igen. Men psalmsången är
efter, för gick Prästen eller den anordnade
för liktaget ett stycke mot på vägen
färdpsalm, som sådan sjung man ofta
nya 5-86 vers 4-5 samt 144. Där den så
beaktas ut tages man alltid fötterna
fäst, liksom när liken bäres upp i kyr-
kan

Lamma bäare komma i sogethuset som
vid kyrkan, såer några bröder och
kamrater, minst 4 mest 6 st. I proces-
sionen, pluseras de från ånnda säjerna
fäst, sedan efter släktstaps närmast
geannar etc. Detta är mycke naga, gående
2-å 2 man om det är döttrar, hägrd 4 på
gå. de i brodd med kar eller ~~st~~
Mar, prästarna beukar nu ganska
alment, men sådana fars ej färre på
1910 lalet, de som finns har har fä gäst
sunda svartat månde flack chängder
något över manshöjd, kyrkan äger
dessu, Ja båda prästarna går fäe
Kristen, de antignas närmaste vän-
ner, Fär var här endast 2 paltar nu
en bär, skat innanför kyrkogrunden.
innan år 1931 då var murande

Kyrkohärd P. E. Malmstedt Kom till
Hämnöyd, var det vanligt att Präst
och Klockare (eller Verkstaplästen) alltid
mätte vid Kyrkagården, för att spjunga
nyss liket. Men denna sed tog Malmstedt
kort, till många hämn och fäktelse.
Ja Präst och spjunga gånga alltid i ledet.
Mortadols (nyal 349) ans ej någon särskild
satt beståld. Ja ända till nu de senare
även, lyfter alla själspeilningar öser, eller
på nya, genom den lilla luckan på kyr-
kagården, där i ett särskilt hån kallat
själspeilning hämnar, ingen annan
plats på kyrkagården fick användas.
Och klockarna finga ej lynda då en sådan
kars till graven. Ej så stor skilnad,
färdy om det ej, var någon såk så
kunde det passa med en fattighjon

farty, då kunde man se några av dessa
som ämnade att besöka gudstjänsten i kyr-
kan, då slapp man se några, det blev
kastade, detta innan 1910, sedan blev det
merendels att dessa fattiga begraves rit-
ken dag, som man bjöd för lite trock-
sering skulle det vara. Nej någon låter
juddfärsta sina lada efter Högsmässan
Juddfästning inne Kyrkan är ett senare
bruk, Numera ingen som lätt på vinter-
halvåret, utan någon som tagit sig an-
daga, och då blivit kisatt. Ingen angift
blott i hr. till vackmästaren för att
han fanns att se. Samt och sågades
den som föll av kistan. Plydning av
kyrkan, en liten grankulst fattig-
den med ett 3 tim bett så att kläp-
band, på varannan stalsända utmat

mitt gånge. Kändarna skulle hänga
med mät (måra) gylvet, så i mans kaga
I granar, med arken i typpar i keast
vit, alltså duk. Låda de stora kändarlå-
derna, med kända tyg, några blam-
mar på allburet. Men för prydnaden
fick likålgädder själv betala, om man
ville ha prytt. Då färs det bruket var
att det modets 4 små granar vid likbåsen
ute vid grändarna samt fint granis stätt
sunds om på masken, granen gladd.
detta, att av vänner till den dade, mes-
sudet, något socken original, som vän-
lade sig lite gott mat för besök
Liktal har Marna andalat att Pastor
Theodor, präga de hålla men sådan
har nag ej färdigkammit efter 1863-år
i Hinnseyd Nej inte alltid hällers giftes-
tal

an Prästen, Sällan håller Arkäologen å
vinner tal i Kyrkan, men vid gravar
och alltid efter jordfästningen, då Prä-
sten och Sångers Sjunger allment om den
dödes närmaste, menar vi all likbegin-
get själva i genöskottade gravar. Ja innan
1910 var detta nödvändigt för det var
ej vaktmästarens skyldighet.

Kista med blommor i gravar är något
som brukats endast nu på senare tid.
I kyrkan på tiden då man lät jordfästa
mer så stod kistan kvar även hagnas-
sen, men så begynde man på att bära
ut den före "merse". Men så hände det
att man ej mer gick in, andra tyckte
ej om att Prästen ej kunde gå med
ut till gravar, därför har det blivit
sed att låta den stå kvar i undel Måstare

Säjande och vänneerna, bäarna 4-6 st.
håller sina leestärnada plattor i de allra
främsta bänkan, ja endast under det
Prästens uttalar, och pålägges de tre skov-
larna snult, leses bärarna sig, annars
sitta de mol. Själalörning skall ske,
och så var det för mol. Om man kunde
komma åstad till "Lanet" för kl 10-30
fär hade man jag skall till "Lanet" för
att ringa, detta fick de i gården där
någon datt själva ulfva, man näm-
lade nycklar till kyrkan hos Prästens.
Där de manliga ringdes långt med 4 klänt
kvinnor, och barn något kortare tid, barn
ingen klänt. Munnen skall vackra mäs-
saren ringa. Nej det fins frikyrliga
sekte, som ej någon ringning påskam-
mer. utan själalörningen. När man

går ifrån gevarn, och allt en så att säga
slut. Ringes Testament om ankömmande
sagt till dären, firvillig angift, som
näst påföljande söndag uppläses på
Predikstolen efter predikan. Ja fast
skulle, skall, man åka hem, samma
ordning på processionen, om det är
någon annan väg till sorgehuset så
kär väder eventuellt värdinnan komma
för fäst skall de vara hemma.

Om "likfån" säk av, blev lucka på då
dröjde det ej länge från det blev ny
sådant i byn. Detta blev man på
ann i dag. Ja kalas (och ett stort sådant)
både har varit och är brukligt efter
färdfästningen. Ja färdning på murens
tårter i många. Det är Prästen som
skall, läsa till och från maten, samt

han som plägar hålla ett litet sal min-
nande om den døde, så ett brästens aed,
samt toda Psalmånger. Vej alldrig
kantspel eller dans vid någons begrav-
ning. Pensionärsamling åt köpsma-
nen Sönderuppliskan, har nog inte
färdigkunnit på de sista 30 åren, men
annars fick vi alltid en slant för
sag har rätt ofta hjälpt till i deds-
fullt sunt begravningar. Präst, Klackare
skulle ej hava någon ersättning.
Få för plågade de fattige i försam-
len alltid att truckas i sängen.
Den gamla kyrkogården här är ring-
mur runt omkring. Den nya har
närst struktad från häck, men nu
hade dessa grannar blivit ganska stora
så att dessa måste bort, så har skött

och en mur med fyllning på ena
sidan är uppförd. Det var på länge
sedan, ett påbud att Kamfermande-
na under flera år skulle sätta väst
skåd på gamla kyrkogården, till det
var fullsatt runt om. Lärnas ask
askar samt någon lind fins en
kvad, detta har Maema antalat
judd 1821. Någon särskild indelning
vet jag ej om. Men att väst ästra
härmet på gamla kyrkogården kallats
på lyckbålgstestens kanna, det vet
jag. Vaskmältaren skulle ge en
graven mot viss betaltning. Ja det
kan ju hända att man funnit hela
skelattet, och då skall sådan samt
den som kommit upp nedgrävas i en-
del. graven djup. Jä"ärster stiger

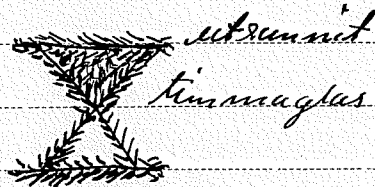
Stiger solen upp "opp", i väster går
hon ner, så lugast skall, min dæda
keaps, då ja ej finnes mer. Dessa
sader sade Marna, att de gamla
plågade säga när ni barn plågade
någon kunnad vara i äst i väst.
De alla äldsta gravvårdarna här
har en lönende i Skerfvebyds kyr-
färpändigt, men jag skall säga sedan på
dessa en gång och sända eder uppsökning
här om ifall vi så önskar? Takas var
det allmänna får. Enligt en gäster
nådd fins här, Men på andra kyrka-
gårdar här omkring har jag sett flera
Så fins några hemmasittande Karpar
sade att det var smedars barn dessa
vara uppsatta för, dessa är ganska enkla
på här ser de ut, de äro en 30-tal

ovan marken, saknar inskriften.



så här ungefär såg det ut, knappast
att vi kan göra Cedar en jämförelse
Majräng ring & rågsålen

man använde mest granens små
kvistar lades,



in hemmet vägen mot kyrkan



får länge sedan hade
man att man lade sig i hel fyr-
kant men så har jag ej sett, nej
men följer mot granen, småkvistar gran-
en med små kvistar instykarna till ka-
set man lägger även tinnuglas känd etc

Knaasar köpta sådana, så kallade
Goderkänningar, där an- talade att dessa
lägades, vid samma tid som ripsk
ny Kyrka, med nya kyrkogårdar.
1885-90, men hemmalingarna hade varit
i bruk innan dess. Namnet sade att
"äta kästen" var den grannaste sådana
plågades för. Ja minnestavlar var
här en som gäde hans namn var
Agust Johansson i från Bohults by.
han var målare, är nu död, sådana
konstas vara på sin tid fina, de äro
lagda i silver, sådana finns nog
mågan bevarad ännu. Men när
paderkänningar omkring 1900, lägdes
så lag man hörr och uppskängde dessa
inne i stugan, detta har jag sett hos
Salmons Jönsson i Ekåsby, Värmland.

Eldlösgårde, sådan har ej förekommit
här, men i Tappa socken där låt man
bränna Håradshärden Paulens son.
Jag vill minnas att även han var Håradshärden.
Mans fru bar spår utman till
geaven, man har varit mycke emat detta
att låta bränna någon. Men nu skall
Kyrkogården här utvidgas, så man skall
färdt anläggas en uelund. Ja att det är
något särskilt med guld och blommor
på "Kärgården" det har man nog kanske
allment ännu. Men så som färd, är det
nog ett intet. Tänka sig när den stora
Kyrkogården gick och letade, för den
var ju en ganska stor vit häst, utom
så det eller lönbyd, men skadd var
denna häst. Och man kunde höra
huru han galopperade ut åt vägen när

någon rulle taga eller kränka något
på den rödda jorden, komst var att
skåda vilka kashuder an skjönas,
som syntes under hans kavaj,
och vilket där när han rusade över
ringmur eller stängsel. I sanning inte
bättre än Ghasan att tåka utföra.

Ja en så kallad pestkyrkagård, där finnas
på Rapten Halls ägor i Gryshultsby.
området får ej odlas. Man påstår att
det spåkas loppar och dyg jämnas sig
där någon, blivir mädad, eller annars
omkummit. För att slippa höra dessa
lyd, plögde man ned satta ett kare.
där detta stad eller stätt plögde man
i min bannan, när man gick fäles
ett sådant kare, att ditkarta en liten
knist eller sten, sågunda något "där har
du"

Ja det berättas här i Halland, att
en kande i Elmhults by, som antag-
t maadbränd, blev baktfärd och nek-
tad i en mæse, får en sådan fick ej
veta i vigd jerd, han lag qvatu sitt lin
når det blev känt, att det var han
som antagt bränden, En stae sten
är serts i hädgården, där bränden stod-
de, denna gärd äges nu an Baron
Gyllerstjärna, Sägner förtäljer att man-
nen lades i jorden med sin kaddyn
siksam, Bockstensmannen i Uaberg.
Så berättade Maspar som varit sk. Riden
handlare i Skåne, att i hærkten an
vidskänle, sade man att där varit en
man vid åknarnet stae hert.
denne fick ej någon sa i sin gear
nej ständigt gick han släpade på

sitt järalukun, då man försökte med
alla medel, att han skulle kunna få
gå i sin gruv, men utan resultat
ja när som 9 st prätes på en gång,
"järaluste", och han ändå ej blev kvar.
Beslöt man att begärde hans
kista, samt medgeåna denna i
en karsnåg. Detta gjordes också, och
till yttermera, slåg man en stor,
ekspåle ruckigenom hans hjärta,
det vill säga spålen gick igenom
ner i jorden under kistans botten.
Vej något läkhus fins här ej.
Vej någon begärningskassa finnes
ej här, men som i Teahceyds socken
å Hukaryd ja där fins å funnits
under en 20-45 års tid, Denna länna
endast ett vist bideag till själva

Begärningen utgår ej något, eller
är skyldig att hålla liknagn, eller
prestanar, sådana källor, myskorna
Ingen begärnings entsejkenor
fins, ej utan i staden, om man
vill anlita en sådan på då utgår
han dröpnigen, Men är i dag plä-
gar de plästa, att anlita en sådan
sann plägar gå i hemmen på att
utgå detta, Men om det är någon
där anskas en vil kista, sådana
är ej vanliga, då kommer någon
med, och utgår dröpnigen, Kusne-
ra äro alla kistas i äder mestadels
och makt eller ljus, klädda i utrean-
digt dokorade, att efter behag,
Dessa köpas på begärningsstegen
men någon sådan fins ej i Hemmet